

פרנס ורנור גיל, הגיעה אל אדל תוך כדי הכנת עבודת-מחקר על אחיה, פרנסואה ויקטור, אחד מחלוצי הצילום בצרפת. ואז, בדרך-אגב, הוזכרה באוזניה עובדת קיימס של מיספר יומנים אישיים של אדל, שנותרו אחריה. היומנים, או לפחות חלקם, נתגלו בספריית-הענק על שם מורגן בניו-יורק (מבט מרענן על מוסד זה אפשר למצוא ב"ספר חדש בשם רגטיס"), כשהם כתובים בקוד המצריך פיענוח. הביוגרפיה שכתבה פרנס גיל באה, למעשה, לשמש ארכיון כהקדמה ליומנים עצמם, כפי שפוענחו והוצאו לאור על ידה.

מישפחת הוגו בגלות. אדל הוגו מהווה נושא היכול, באמת, לגרות כל סופר או יוצר-קולנוע. הנערה, שחיה בצל אחיה ואחותה המבוגרים ממנה, נתלונה אל שבת בני הוגו בגלותו, תחילה בכריסל, אחר-כך באי ג'רסי ולבסוף באי גרנסי, שם מצא הוגו מיקלט לעצמו כאשר עלה נפולי און השלישי לשלטון בצרפת. עוד בימים הראשונים של הגלות, כשהיא בת 21 בלבד, התאהבה אדל בקצין בריטי קלדעת בשם אלברט פינסון, שנהג לבקר בבית הוריה. בשלב מוקדם ביותר הפכה כנראה אהובתו וכאשר זה, כעבור 12 שנים, מאס ב"ידידתו הבילעדית ועבר לשרת באי גובה סקוטיה שליד החוף הקנדי, רדפה אדל אח"כ ריו, הסתתרה מאחרי זהויות שונות, הציגה עצמה כבת-דודתו וכאשתו, הציעה לו כסף כדי שיפרע את חובותיו הרבים והנציחיים, וניסתה לכפות את נוכחותה עליו בכל מחיר.

דעתה הלכה ונטרפה עליה בהדרגה, היא הידרדרה מדחי-אל-דחי, אך לא הניחה לו. מנובה-סקוטיה עבר פינסון לאיי ברבאדוס, כשדל בעיקבותיו. היא כתבה הביתה ל"י

שחקנית איזבל אדו'אני
רעננה מדי

מנינו של ויקטור הוגו להסריט את הסרט פור (רשות שניתנה בלא-מעט הסתייגות, מאחר שפרשת אדל אינה שופכת אור ורוד במיוחד על המישפחה). הוא הבטיח שאין ככוונתו להציג בסרט ברנש מזוקן שיכרינו על עצמו: אני ויקטור הוגו! ואומנם, הוא עמד בדיבורו. כל מה שנותר מהוגו עצמו בסרט הוא קיטעי-מיכת בים שכתב לאדל, המציגים אותו באור קרנתי, מרובע וכה עלוב, כאילו לא היה אחד מאנשי-הרוח הגדולים של המאה ש"עברה, אלא סוחר עשיר מזדקן שהגיש עור רה לבתו הסוררת, בתקווה שתלמד לקח ותשוב אל חיק המישפחה האוהבת.

היכן גדולת האב, המקוממת ומדרבנת את הבת? משום-מה אותה התפרצות (ש"אינה לקוחה מן היומנים, אלא נכתבה על-ידי טריפו עצמו) של אדל, הכותבת ביומ"ניה: "הלואי שנולדתי לאב אלמוני, כא"שר המיכתבים שהיא מקבלת מאותו אב הולמים בהחלט אלמוניות סתמית?

בצרפתית ובאנגלית. ולעניין אחר, כדי שהצופה יהיה מעורב במה שמתרחש (המשך בעמוד 42)

הטוענת שהאתגר העיקרי והמעניין ביותר, לדעתו, בסרט זה, היה העובדה שזהו סיפור רה של דמות אחת בלבד שהיא בודדה לכל אורך הסיפור מחליפה זהות ללא-הרף ונצמדת ל"אידיאה פיקס": חלום שאליו היא שואפת ולא תגיע לעולם, להיות ל"אשתו של אלברט פינסון.

נשמע מרשים בהחלט, אלא שהדמות ה"בודדה הזו אינה חיה על אי בודד, אלא בין אנשים, וכאשר אנשים אלה, ללא יוצא-מן-הכלל, הם דהויים, שיטחיים, שופ"עז חיוכים ורצון טוב, מכירים היטב את תהילתו של ויקטור הוגו וקופצים תמיד לעזור לבתו הנתונה בצרה — בעולם חלק"ק ופשטני שזכה לובשת גם דמותה של אדל צורה בלתי-מציאותית. הדמות ה"יחידה המרכזית קצת יותר היא זו של פינסון, אלא שטריפו נוהג כאן כפי שלא נהג מעולם בעבר, ויוצר טיפוס שלילי שרירותי, חסר עומק ועניין: הריקא ה"קלאסי המשעמם, האווילי, שאינו סובל אפילו מעצם העובדה שאשה יורדת לחייו ומצרה את צעדיו.

הנין נתן רשות. אתגר נוסף שלקח טריפו על עצמו: תוך כדי בקשת רשות

אותו למען פינסון, היא נלחמה בזהותה כבתו של הסופר הנודע ביותר של אותם ימים, ויחד עם זאת ניסתה לעמוד באתגר שירושה זו חייבה. התחום המעורפל שבין המציאות לדימיון, העולם הסגור והפרטי שלה, שבו היה ממשי רק מה שהיא הפצה להאמין בממשיותו, עלו אפילו על התפרצויותיו הרומנטיות הנועזות ביותר של אביה. עד כאן, העיקרון שמאחרי הסרט והס"רת לעשייתו. ואכן, טריפו היטיב להסביר מה משך אותו לנושא, זמה הוא מצא בו. מכאן ואילך בא הסרט עצמו, וזה כבר סיפור אחר.

הזמן עמד מלכת. הסרט הוא, בראש-ובראשונה — וטריפו הדגיש זאת — אתגר של שיחזור היסטורי מדויק של סיפור אמיתי. כמו בילד הפרא שהוא-עצמו ורבים מן המבקרים רואים בו מיקרה דומה, הש"דל טריפו להישאר צמוד לעובדות. ואומ"גם, הסרט נפתח בהודעה המכריזה כי ה"סיפור הוא סיפור אותנטי, המציג אירועים ודמויות שהיו קיימים, ונמשכת במפת, כש"פסה-קול מסביר את הרקע הפוליטי למיש"לוח חיל-המצב הבריטי להאליסקס, בירת נובה-סקוטיה.

בקצה האחר מסתיים הסרט בצילומים מהלווייתו המפוארת של ויקטור הוגו ו"מקיברה של אדל, שנפטרה 30 שנה אחרי אביה, כשהיא בת 85. בין שני קצוות כאלה, מתקבל על הדעת שהסרט יהיה ריאליסטי לפחות מבחינת ההיצמדות למימדי הזמן. אלא שבדרך שבה מציג טריפו את אדל, קשה להבחין שחולפות תשע שנים למן הרגע שבו מגיעה אדל להאליפקס ועד ל"חזרתה אל אביה מאיי ברבאדוס. ואין כל רמז בדמותה של השחקנית איזבל אדו'אני, כאילו אכן חלפה תקופה זו. בנוסף אם לדבר על מהימנות — קצת קשה להאמין בנערה בת 21, שהפכה כוכבת מבוקשת ביותר לצרפת, בדמות אשה, שכבר בתח"ל הסופר הגיעה לגיל 33.

סיפוריה של אן. ראוי להניח לרגע, שלמרות הכרותו של טריפו בסרט ומחור"צה לו, ראה הוא את המציאות רק כקרש"פסיצה לדיון בנושא שהוא מעל ומעבר ל"זמן. שכן לא בכדי טענו אחדים, כי אהבתה של אדל היא הביטוי האמיתי והמלא לאור"תו ניצחון-מתוך-כניעה שבו מדבר סיפוריה של אן; ואם כך, ייתכן שהעובדות ההיס"טוריות העירומות אינן חשובות ביותר, בין הכרותו של טריפו ניתן למצוא אחת,

— **ב"סיפוריה של אדלה.** — ועוד 43 שנים במוסד סגור

סירוגין כאילו כבר נישאה לו. מצבה הנפשי התערער והלך עד אשר, תשע שנים אחרי שעזבה את הבית היא שבה אליו, כשהיא כבר בת 42 אושפזה על-ידי אביה במוסד לחולי-רוח והמשיכה לחיות בו 43 שנים נוספות.

הטריוף הנפלא. אכן, סיפורי-אהבה מופלא. נערה הוזנחה למען אהבתה הכל, כולל שפיות-הדעת, ועושה זאת בידיעה מלאה. היא היתה ארוסתו של המשורר אוגוסט ואקרי (זכר חי לטרגדיה שרבעה על המשפחה. להיות אדל בת 13, טבעה אחותה ליאפולדין בסיינה, ימים אחדים אחרי שנישאה לאחיו של אוגוסט וזה, תוך ניסיונו להצילה, טבע יחד עימה), אך עזבה

איזבל אדו'אני ובמאי פרנסואה טריפו
— להתגלמותה של אדל הוגו